

Lukáts János

„A király mulat...”

MEDVESORS – az útjelző tábla végére egy tréfás kedvű látogató biggyeszthette a nagy S betűt, amitől a mackók ketrecsora filozófiai értelmet kapott. A fiatalok nevettek a medvesorson, de a fiatalok már csak ilyenek. Boglárón fehér blúz feszült, Zoltán karján sötétcsíkos zakó gyűrődött. Szigorlatról jöttek, és az Állatkertbe érkeztek, aligha van jobb alkalom, hogy a tanultakat élményekre cseréljék. A medvék unatkoztak, mint mind a fogoly állatok, Boglár és Zoltán vidámak voltak, mint mind a szabadult diákok.

– És hogy jutott eszedbe, hogy éppen ezt a novellát mondjad, *A király mulatot*? – kérdezte a fiú, és tenyerébe fogta a lány aprócska öklét.

– Le roi s’amuse – a lány a francia szavak kiejtésére csücsörítette ajkát. A fiú utánozta, egy darabig: – Lő roá...?

– Sz’áműz! – de érzékelted középen az aposztrófot!

– Na, menjél már! Aposztróf!

– Hát persze, másképp nem jelenti azt, hogy „a király mulat”! – aztán nevetve fordult Zoltánhoz: – Látod, én már kifelé tartok a medvesorból! Hanem, tudod, azért igazi férfi aljasság, amit őfelsége produkált. Elrabolni a púpos lantos szép leányát, ez nem mulatság, ez disznóság. Burzsoá önkényeskedés.

– Feudális – pontosított Zoltán. – Ezért kellett a francia forradalom. Látod, manapság ilyen nem történik. Királyok sincsenek, – meg mulatság sincs. – A lány válaszként kézításkájával hátba ütötte a fiút. Megkerülték a fókátavat, Zoltán nem szerette a tengerre születt, szabad állatok kényszeres körkörözését.

Hatalmas gipsz ragadozófej vonzott-riasztott az Oroszlánház homlokzatán, a firkálónak itt is volt közölnivalója: OROSZLÁNY – hirdette a felirat. – Letöröm a kezét! – dohogott egy takarítófiú, mosogató ronggyal és vödörrel. Boglár és Zoltán belépett a félhomályos épületbe. – A macskák nem szeretik az éles fényt – magyarázta Zoltán. – És ezt az orrfacsaró oroszlánbúzt? – fogta be az orrát Boglár.

Egyedül voltak a folyosón, a ketrecek előtt, a kora nyári délidő mintha látogatásmentes félórája lett volna a ragadozóknak. A sarokketrecben kivételesen szép két állat volt összezárva, nagyobb, mint a többi, fényes bundában, hullámos sörénnyel.

– Te, Zoltán, fésüli valaki az oroszlánokat? – női logika sugallta a kérdést.

– Most keresnek oroszlánfodrászt, láttam a kiírást, nem akarsz jelentkezni? Fésülés közben mondhatod nekik aposztrófot – Zoltán hátrált, Boglár most a fiú fejét vette célba táskájával. – Berber oroszlán, biztos ért franciául egy keveset! – A két oroszlán – szép pár volt – fölemelte fejét az emberi hangra. Beleszimatoztak

a levegőbe, gyomruk órája már a delet mutatta, fülük jelezte, hogy a húsos tepsi a tolókoscin már a közelben csörömpöl. A nőstény négy lábra emelkedett, a hím még hevert egy keveset, de sörényét már megrázta. A két fiatal mozdulatlanul figyelt, oroszlánnak, etetőnek ezek unt napi rutinhangok voltak, – nekik kalandot ígértek.

– Kuss, te... mordult a gondozó, betolta a ketreceket elválasztó rácsot, belökött az üres ketrec aljába két nagy, csontos húst, véreset, inasat, aztán még két maroknyi aprólékot. – Zabáljatok... - kihúzta az elválasztó ketrecrácsot, és elcsörömpölt ócska kocsijával. Az oroszlánok rávetették magukat a húsdarabokra, de mintha inkább a szagra – vérszag! – lettek volna kíváncsiak. Egész életükben etették őket, nem ismerték a zsákmányszerzés gyönyörűségét. Megcibálták a húsokat, a ketrec ellentétes két sarkába vonszolták, a nőstény „egy maga ülte körül” csontos húsdarabját, a hím a koncot bal mancsával a ketrec padlójához szorította, a fogával pedig szaggatni kezdte. Közben ásított egy jóízűt, morgott, rábámult a nőstényre, egyszer Boglárra is. Farkával kettőt csapott, az elsőre megzördült, a másodikra halkán kinyílt a ketrec ajtaja. Zoltán hátán valami különös borzongás futott végig: – Lö roá sz’aműz! – suttogetta, és ő is Boglárra nézett.

A lány két kezével a melléhez szorította táskáját, miközben leplezetlen csodálattal meredt a méltóságos oroszlánfejre. A hím horkantott egy mélyet és felállt, bal mancsával előrenyúlt váratlanul, és a nőstény arcába legyintett.

– Behúzott neki egy oroszlánost! – gondolta Zoltán.

– Láttad, megsimogatta! – suttogetta áhítatosan Boglár.

A nőstény felpillantott, aztán ismét a húscsapat rágcsálásába merült, mintha más se érdekelné. A hím felpúpozta a hátát, amúgy a macskák módján, farkával ismét körbesöpört a ketrecben. Zoltán félszemmél az ajtó felé lesett, az ajtó nyitva volt. A hím lépett előre kettőt, és teste magasából nézett le a nőstényre, valami csöndes kurrogást hallatott, amit csak ők értettek ketten. Meg mintha Boglár és Zoltán is, mert ők is egymásra néztek. Nagy, emberi zavarban.

A hím most a nőstény nyakára nehézkedett méltóságos mancsával, körmeivel a sörényébe kapott. A nőstény elrántotta a fejét, haraggal visszapörölt a hajcibálásért, aztán, mintha csak ingerkedne, a padlóra hajtotta fejét, és morgolódni kezdett. A hím váratlanul a nőstény oldalát támadta meg a fejével, belemorcogva vágyakozását, és egyúttal elrejtve arcát szemérmesen. A nőstény ekkor olyan hangba kezdett, mintha a szavannán kiáltaná a napfénybe boldogságát, aztán fejét váratlan nyivákolással a hím – hímje – oldalába fúrta.

Körüljártak: üzték és hívták, kergették és csalogatták egymást a riasztó ketrecpalotában. A két fiatal a sarokba húzódott, szorították egymás kezét, és büvölten nézték a vadállatokat. A nőstény a hím oldalába harapott, a hím a nőstény nyakára szorította álkapsát. Zoltán szívdobogva figyelte, hogy – mégis – úgy csattantja

rá rettentő fogsorát, nehogy felsértse a nőtény bőrét, nyakát. A földre gyűrte a gyönyörű nőtényoroszlánt, amelyben mocmásnyi erő sem maradt, hason fekvé elnyúlt az állat a padlón, torokból-szívből kibugyanó üvöltés szakadt föl belőle. A hatalmas hím lenyűgöző erővel ereszkedett föléje, a két test páratlan harmóniában mozgott együtt. Hátborzongató, vég nélküli hörgés és ölelkező harapás volt a vége a ketrecbéli oroszlánásznak.

Boglár zsebkendőt vett elő táskájából, hogy az orrát befogja, de Zoltán úgy látta, a lány a szemét törölte meg. A két állat a ketrec két ellentétes sarkában hevert, a nőtény bosszúsan tüszkölt kettőt, a hím rosszat sejtetve kurrogott. A hátukat mutatták egymásnak, miközben lesunyt fejjel lestek maguk körül. Mindkét vad fel-felhúzta az ínyét, most ölni kész ragadozók voltak. A fiatalok kihátráltak az oroszlánházból. Zavartan lépkedtek, a földet nézték, lábuk alatt nyiszorgott a kavics. Aztán...

– Az oroslán is csak ember – szúrta a szót Zoltán a foga között. Boglár hallgatott, a fejét aggályosan megcsóválta: - Szegények, itt a ketrecben...

– Azt ők nem érzik, ők akkor csak egymásról tudnak. És csodálatosak...

– Félelmetesek. Nekem a hátam borsózott – vallotta be Boglár.

– Hát még ha láttad volna, hogy egész idő alatt nyitva volt a ketrecajtó! – a lány kezéből kiesett a táská. – De, hát, tudod: „A király mulat...”! Nem úgy, hogy a hölgyét megtiszteli, hanem, hogy nem szagatja szét a szemtelen leselkedőt.

Kézen fogva sétáltak tovább az Állatkertben, ma valami rendkívülit tanultak, talán felhasználhatják a következő szigorlaton.

*Hegymegi Flóra***Őszben**

Hová vetül az
éjszaka fénye
mely sátrat vert
ott a balkonon?

Merre kirándul
akkor a lélek
ha bennem
vágysz az otthonod?

Vándorol arra
Minden ígézet
Mely vörösből
lázong a lombokon

Lehullni készen
lány hervadásban
vetkezi gátját
az izgalom

Abban a tényben
hogy az ölelésben
nem sompolyoghat
az irgalom.

Egy pár

Oly jó volna veled játszani
Ködökben embernek látszani
Szárszón szívszaggatón sírni
Az életet együtt elbírn

Oly jó volna veled szaladni
Semmiből semmivé szakadni
Mindent magunknak akarni
Szép szemeinket betakarni

Oly jó volna kicsit aludni
Ha nem kéne folyton vajúdni
Mindennap szülőnek lenni
Mindennap újat felnevelni.

Oly jó volna örökbe adni
Oly jó volna egyszer feladni
Semmi pénzért rajta túladni-
Csak egy agyonmosott zokni.

Veled legalább – egy pár.